

Achiel Lannoy, Lichterveldenaar met een merkwaardige levensloop

Filip Van Devyvere

Op 5 februari 2001 overleed te Brussel, oud Lichterveldenaar Achiel Lannoy. Er zijn maar weinig Lichterveldenaren die in hun oude dagen op een zo rijk gevuld leven kunnen terugblikken als Achiel Lannoy.

Hij wordt te Lichtervelde op 18 oktober 1922 geboren als oudste zoon van onderwijzer Paul Lannoy en Julia Hoet en trekt na zijn lagere school te Lichtervelde eerst naar het Sint Amandscollege te Kortrijk en daarna naar het Onze Lieve Vrouwcollege te Oostende. De verplaatsing naar Oostende doet hij dagelijks, en met de fiets. Na zijn collegetijd gaat Achiel de technische toer op. Te Gent haalt hij in 1946 het diploma van technisch ingenieur mechanica.

Van zijn vader heeft hij het nuchter boerenverstand en de eenvoudige wijsheid geërfd van de dorpsonderwijzer, die goed is voor alle mensen, maar alleen op zichzelf rekent. Van moeders kant komt de zin voor het avontuurlijke. Bij de Hoets zijn er een aantal familieleden die op een of andere manier connecties hebben met verre landen in het algemeen en met Venezuela in het bijzonder. Grootvader Edward, *garde Hoet*, heeft voor zijn veldwachtersloopbaan een zevental jaar aan de spoorwegen in St Louis (Missouri) gewerkt. Nonkel Jerome is vice-consul van Venezuela te Antwerpen. Nonkel Leon is in 1914 via Nederland en Noord-Amerika naar Venezuela uitgeweken en heeft er in de hoofdstad Caracas naam gemaakt als bouwmeester. En dan is er nog Jozef Hoet, een grootoom, die aan het eind van de vorige eeuw hulpagent voor de Cunard Steamship Company was te Lichtervelde. Hij verkocht overtochten naar Amerika en Canada aan Lichterveldse emigranten.

Na zijn technische opleiding wil Achiel de wereld zien. Een paar jaar werkt hij voor het leger in Venezuela en gedurende een tweetal jaar gaat hij ook voor CMB varen. Tijdens zijn verblijf in Venezuela leert hij de Mexicaanse Maria Martha Alcantara kennen die later zijn vrouw en de moeder van zijn vier kinderen zal worden. Latijns Amerika wordt zijn tweede thuis.

Tussen 1954 en 1987 werkte hij eerst voor Arpic Works en daarna voor Atlas Copco als techniker, gespecialiseerd in het opstarten, onderhouden en herstellen van compressoren. In die functie reist hij de wereld rond. Wanneer bij zijn pensionering in 1987 het moment gekomen is om even achteruit te blikken, hebben de collega's volgende samenvatting gemaakt van zijn loopbaan.

Opleiding over schroefdraadcompressoren, omstreeks 1965 in het Zweedse Arpic Works; links op de voorgrond Achiël Lannoy.

Heemkundige kring

Een pionier met 4000 vlieguren gaat op rust

23 december 1987 betekent de laatste werkdag voor Achiël na 34 jaar dienst bij Atlas Copco. Een bewogen loopbaan, daarover zul je het met mij eens zijn als je leest wat Achiël me in het kort vertelde.

Na zijn technische studies vertrekt Achiël in 1947 naar Venezuela waar hij twee jaar werkt bij het plaatselijke leger. Hij heeft toen waarschijnlijk nooit vermoed dat dit continent zijn tweede moederland zou worden.

Teruggekomen naar België vaart hij twee jaar op zee voor CMB en gaat daarna in 1950 voor een Brusselse firma verwarmingsinstallaties ombouwen van steenkool naar stookolie met automatische regeling. In 1954 treedt Achiël in dienst bij Arpic Works als enige ingenieur. Hij is nog maar pas in dienst of hij wordt al uitgestuurd naar Bolivia om van daar uit 200 mobiele compressoren af te leveren, her en der over het Zuid-Amerikaanse continent. Dat is een begin van een resem opdrachten die alles samen 18 maanden in beslag nemen en hem naar alle landen van Zuid Amerika brengen.

Na een kort verblijf in België vertrekt hij in 1956 naar het Caraïbisch gebied voor een opdracht die uiteindelijk 10 maanden zal duren. Vanaf oktober 1956 tot eind 1959 wordt Atlas Copco Peru zijn uitvalsbasis. Tot zijn opdrachten behoren het opstarten van pneumatische boorhamers en het onderhoud van compressoren in de ertsmijnen. Zelfs op vandaag zijn er nog een aantal compressoren in bedrijf die Achiël in die periode in het Andesgebergte op 5.500 meter hoogte installeerde. Te paard of met de muilezel afgelegene gebieden bereiken, overnachten in primitieve Indianenhutten en met vlooiën terug thuis komen, het behoorde allemaal tot Achiëls ervaringen.

In 1960 keert hij terug naar zijn geboorteland, bij Arpic dat intussen Atlas Copco geworden is. Daarna volgt een periode van wereldreizen, telkens voor meer dan een maand. Hij gaat verbeteringen aanbrengen aan geïnstalleerde compressoren, instructiecursussen geven aan diverse klanten en nieuwe compressoren opstarten. Hierbij komt hij in landen als Zuid-Afrika, Tanzania, Kenya, Ethiopië, Soedan, Egypte, Libanon, Iran, Pakistan, Indië, Thailand, Maleisië, Australië, de Fidji eilanden en de Verenigde Staten. Tegen 1964 heeft hij al twee keer de wereld rondgereisd.

In 1964 vertrekt voor 4 jaar als service manager naar Atlas Copco Mexico. Zijn grote beroepservaring en stielkennis maken hem onmisbaar bij het in bedrijf stellen van stationaire compressoren bij de bouw van stuwdammen en van boormaterieel in de mijnbouw.

Vanaf oktober 1970 is hij opnieuw in Antwerpen werkzaam. Zijn figuur wordt weer een vertrouwd gezicht in de kantoren van het bedrijf. Omwille van zijn kennis van verre landen en zijn beroepservaring wordt weer op zijn goeie wil beroep gedaan om een twintigtal PR-compressoren te gaan in bedrijf stellen, dit keer in Noord-Korea en bij -35°C . De week daarop gaat hij een installatie na-

zien in het bergland van Chili en tegen het eind van de maand zit hij in tropisch Afrika.

Een van zijn moeilijkste opdrachten is de installatie van ZR-compressoren in een textielbedrijf in Vietnam. Bij gebrek aan wisselstukken zit er niets anders op dan de originele stukken te herwerken. Alles moet hij zelf doen, want de mekaniekers van de klant hebben weinig of geen technische kennis en nog minder werklust. Zelfs al krijgen we aan het eind van die reis geen nieuws van hem, toch twijfelen we er niet aan dat hij de opdracht tot een goed einde heeft gebracht.

Achiel is de man die niet opgeeft voor hij een machine terug aan de praat krijgt. Meestal op zijn eentje brengt hij iedere compressor terug op gang, zelfs met primitieve middelen en in moeilijke omstandigheden. Eens de klus geklaard en de opdracht volbracht, krijgen we bij Atlas Copco een laconiek telex-bericht of een kort telefoontje 'Arrived in Zaventem on flight n°...'.
Leemkuisje King Karel Van de Poele

De laatste maanden doet Achiel het wat kalmer aan. Hij krijgt de opdracht om nieuwe Chinese klanten op te leiden voor de Z-compressoren. Zijn leerlingen vragen hem uit tot in de kleinste details. Tijdens de lunch moet hij ze zelfs uitleggen hoe in België kaas gemaakt wordt.

Het is niet aan veel mensen gegeven om voet aan de grond te zetten in 106 verschillende landen (ook verwonderd dat er zoveel bestaan?). Meer dan 4.000 vliegreizen moest hij er wel bijnemen.

We nemen nu afscheid van een pionier gekend door velen in de Atlas Copco groep. Zijn leuze was: My country is the world, my religion is to do good. Wij wensen Achiel nog vele jaren toe in goede gezondheid.

Na zijn pensionering gaat Achiel afwisselend in Mexico City en in Brussel wonen. Gedurende de zomer verblijft hij te Brussel, tijdens het jachtseizoen in de herfst komt hij frequent naar Lichtervelde waar hij er met geweer en weitas op uit trekt. In de winter zoekt hij de warmte van Mexico op. Op 5 februari 2000 overlijdt hij in zijn woning te Brussel.

Weinigen in Lichtervelde hebben in zo diverse omstandigheden geleefd en gewerkt als deze wereldburger.